

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2011-2012

18 JANUARI 2012

**Beleidsbrief Brussel 2011-2012, ingediend bij het Vlaams Parlement door
de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel**

VERSLAG

namens de Samenwerkingscommissie VGC – Vlaamse volkvertegenwoordigers gekozen in
het Brussels hoofdstedelijk gewest uitgebracht door mevrouw Carla DEJONGHE, de heer
Fouad AHIDAR, mevrouw Ann BRUSSEEL en de heer Paul DELVA

Hebben aan de werkzaamheden van de Commissie deelgenomen:

VGC: de heer Jean-Luc Vanraes, voorzitter, de heer Fouad Ahidar, mevrouw Els Ampe, de heer René Coppens, mevrouwen Bianca Debaets, Carla Dejonghe, Brigitte De Pauw, de heer Dominiek Lootens-Stael, mevrouwen Annemie Maes, Elke Roex, de heer Walter Vandenbossche, mevrouwen Elke Van den Brandt, Greet Van Linter

Vlaamse volksvertegenwoordigers van het Brussels hoofdstedelijk gewest: mevrouw Ann Brusseel, de heer Paul Delva

Dames en heren,

Op 18 januari 2012 vergaderde de Samenwerkingscommissie VGC – Vlaamse volksvertegenwoordigers gekozen in het Brussels hoofdstedelijk gewest. De heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel gaf een toelichting bij de Beleidsbrief Brussel 2011-2012.

Mevrouw Carla Dejonghe, de heer Fouad Ahidar, mevrouw Ann Brusseele en de heer Paul Delva worden aangeduid als verslaggever.

De heer Paul De Ridder en collegelid Bruno De Lille zijn verontschuldigd.

I. Toelichting door Vlaams minister Pascal Smet

De Samenwerkingscommissie heeft een geschiedenis. Die geschiedenis begint in 1999 met het afschaffen van de dubbelmandaten, waarbij 6 parlementsleden zowel in het Brussels als in het Vlaams Parlement zetelden. Volgens **Vlaams minister Pascal Smet** blijft het een open vraag of dat een goed idee was. Door het afschaffen van het dubbelmandaat, kwamen er niet alleen mandaten bij, maar ook commissies, waar het beleid wel geanalyseerd, maar niet gemaakt of bijgestuurd kan worden. De ontmoeting tussen de twee parlementen is indirecter, en dus inefficiënter. In plaats van een dubbele verantwoordelijkheid kwam er een ontubbeling van verantwoordelijkheid en daarmee ook een risico op het claimen van succes en het doorschuiven van falen. Terwijl elk succesverhaal of elk falen een gedeelde verdienste of verantwoordelijkheid is of zou moeten zijn.

1. Het politieke kerntakendebat

Het politieke kerntakendebat was het uitgangspunt van de werkzaamheden van de opdracht voor de ambtelijke taskforce Brussel, de eerste van de 4 “werven” die Vlaams minister Pascal Smet in 2011-2012 op een definitief spoor wil zetten. Geen discussie gebaseerd op territoriumdrift, maar een proces waarbij men afspraken maakt over gemeenschappelijke strategische doelstellingen en over de meest efficiënte beleidsinstrumenten om die doelstellingen ook te behalen. De ambtelijke taskforce moet het voedsel leveren voor het politieke debat. De globale en sectorale omgevingsanalyses zijn achter de rug en “opgeleverd”. De synthese van de knelpunten en de voorstellen van aanpak om die knelpunten op te lossen, zitten in een laatste rechte lijn. Vlaams minister Pascal Smet verwacht in elk geval dat het politieke debat tussen de Vlaamse Regering en het VGC-College nog voor de paasvakantie kan opstarten. Hij denkt meer dan ooit dat het een debat moet zijn dat diep snijdt, dat verder kijkt dan de toevallige verhoudingen van vandaag, en rekening houdt met de institutionele toekomst van Brussel, met de demografische evolutie in Brussel, met de gewijzigde en wijzigende democratische legitimiteit van de Brusselse instellingen, en vooral met de verwachtingen van de Brusselaars, en niet die van de Brusselse instellingen. Een beleid dat, meer dan in het verleden, onder druk van de budgettaire schaarste, keuzes zal moeten maken en geen genoeg mag nemen met inspanningsverbintenissen, maar ook moet durven afrekenen op resultaten. Dit kerntakendebat moet gaan over de toekomst van Brussel, wat alleen zal lukken als men niet voortdurend omkijkt. Zij die voortdurend omkijken struikelen over hun eigen voeten.

De spreker denkt ook dat men, in de schoot van de taskforce, snel een werkgroep nodig heeft die de effecten van de staats Hervorming op het gemeenschapsbeleid in Brussel in kaart brengt.

Hoe belangrijk ook, men mag zich voor concrete dossiers niet laten verlammen door een structureel debat dat nog gevoerd moet worden. In heel concrete dossiers moet men tegelijkertijd stappen zetten. Minister Pascal Smet heeft er in zijn Beleidsbrief Brussel drie belicht. Drie gemeenschappelijke werven. Ten eerste kan men niet inzetten op capaciteit in onderwijs zonder tegelijkertijd in te zetten op bijkomende kwaliteit. Ten tweede raken eind dit jaar Muntpunt en het Muntplein uit de steigers. Ten derde staan de Brusselse Nederlandstalige media voor een keuze tussen enerzijds een status quo en dus achteruitgang of anderzijds een vernieuwing en dus vooruitgang.

2. *Muntpunt*

Een “belevensbibliotheek” noemt men Muntpunt tegenwoordig. Vorig jaar heette het nog een verblijfsbibliotheek. Maar het staat in ieder geval vast dat met Muntpunt een open, licht en uitnodigend gebouw in de steigers staat op een van de belangrijkste pleinen van Brussel dat ook op zijn beurt in de steigers staat en dat volledig autovrij zal worden. Op 9 maart 2012 is een werkbezoek gepland aan de werf van Muntpunt. De VGC-raadsleden en de leden van de Commissie Brussel en de Vlaamse Rand van het Vlaams Parlement kunnen dan, samen met Vlaams minister Pascal Smet en VGC-collegelid Bruno De Lille, zelf al eens gaan aanvoelen hoe het gebouw er gaat uit zien. Vlaams minister Pascal Smet heeft de bouwwerf reeds vorige week bezocht en was aangenaam verrast. Hij hoopt bovendien dat de problemen in verband met het personeel vlug opgelost zullen zijn zodat de bibliotheek voor iedereen een echte ‘belevensbibliotheek’ kan worden.

3. *Media*

De Vlaams-Brusselse media is een onderwerp dat beroert. Zowel in de Raad van de VGC, als in de Commissie Brussel van het Vlaams Parlement, worden regelmatig vragen gesteld en discussies gevoerd. Vlaams minister Pascal Smet heeft, op vraag van de collegeleden van de VGC, voorstellen van samenwerkingsmodellen, uitgewerkt door de verschillende mediapartners zelf, “geobjectiveerd” door een onafhankelijke studie van Capgemini Consulting. Zij hebben die studie, in absolute transparantie, en met een volledige betrokkenheid van de mediapartners zelf, maar zonder betrokkenheid van politici, gevoerd. Zij hebben verschillende modellen van samenwerking geanalyseerd en voorgesteld, met sterktes en zwaktes, ondersteund door simulaties op budgettair vlak en ook op het vlak van bereik. De Raden van Bestuur van de verschillende media hebben, zonder uitzondering, intussen de resultaten van de studie gevalideerd. De mediapartners zelf erkennen de kwaliteit van de studie en de relevantie van de door Capgemini voorgestelde structurele wijzigingen. De spreker denkt dat de Vlaamse Regering en het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie dezelfde eerlijke oefening moeten maken door een rationeel debat over de resultaten van de studie te voeren om zo de toekomst van de Vlaams-Brusselse media veilig te stellen.

Zelfs op een ogenblik dat de regionale televisies in heel Vlaanderen het water aan de lippen hebben, wordt de overheidssubsidie van 8 miljoen euro, gegeven door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, aan de Vlaams-Brusselse mediapartners, niet in vraag gesteld

door de rest van Vlaanderen. De spreker heeft het dan nog niet over de eigen middelen van de media. 9 à 10 miljoen euro wordt jaarlijks recurrent opnieuw geïnvesteerd.

De spreker heeft al meermaals ervaren dat directeuren van de andere regionale televisies steeds over tvbrussel praten. Niet om er lof over te zwaaien, maar wel over de financiering die tvbrussel jaarlijks krijgt.

Vlaams minister Pascal Smet denkt dat men er alle belang bij heeft om vanuit Brussel zelf de ambities van de media op het vlak van bereik, van opleiding, van gemeenschapsvorming, van crossmediale samenwerking, van de oprichting van een Brussels “persagentschap” hoog genoeg te leggen, vooraleer dat van buitenaf gebeurt. Hij zal daarom de volgende weken werk maken van een concreet voorstel om de resultaten van de studie van Capgemini om te zetten in beslissingen die de structuren van de Vlaams-Brusselse media voorbereiden op de toekomst, zonder aan de onafhankelijkheid van de berichtgeving, of de autonomie van de redacties te raken. Dit zal zeker in overleg met het VGC-College gebeuren. Iedereen is het erover eens dat de Vlaams-Brusselse media goed moeten worden voorbereid op een prachtige toekomst. De spreker zegt zeker niet dat ze slecht werken, maar er zit meer in qua bereik en efficiëntiewinsten. Bovendien moet getracht worden de 8 miljoen euro overheidssubsidie maximaal te laten renderen. Het is in geen geval de bedoeling een operatiebesparing door te voeren. Uit de Capgeminstudie bleek dat bij een ongewijzigd beleid er over 2 à 3 jaar 1,5 miljoen euro tekort zal zijn om te investeren. Met het oog op de huidige budgettaire situatie is het niet verantwoord om extra geld te geven aan tvbrussel. De bestaande subsidie kan behouden blijven, maar zal efficiënter gebruikt moeten worden. Extra middelen toekennen zal zeker niet mogelijk zijn.

4. Brede School

Vlaams minister Pascal Smet benadrukt dat men dringend van start moet gaan met de Brede School. Meer nog in Brussel dan elders, omdat elke capaciteitsuitbreiding er mathematisch een is voor kinderen die thuis of in hun omgeving niet of nauwelijks in contact komen met Nederlands. Men bouwt hier en daar scholen bij, vraagt terecht engagementen van de directies om hun scholen te laten werken in een netwerk met organisaties buiten de school, maar men kan pas verwachten dat die engagementsverklaringen zichtbaar en voelbaar worden, als er mensen zijn die daar dag in dag uit mee bezig zijn. Dat kun je van directies van scholen of van organisaties rond de school niet zomaar verwachten. Er waren vorig jaar middelen voorzien, maar men was het er niet over eens. Binnenkort zal Vlaams minister Pascal Smet samen met VGC-collegevoorzitter, Guy Vanhengel, een toelichting geven over de Brede School en hoe de extra middelen uit Vlaanderen, zijnde 750.000 euro, daarvoor gebruikt kunnen worden.

Dit zijn niet de enige initiatieven. De Vlaamse Gemeenschap investeert in het Huis van het Nederlands, in dienstencentrum Het Anker, in kunsteducatie en verkent de mogelijkheden om het deeltijds kunstonderwijs in Brussel de nodige impulsen te geven. Deze instellingen lijden immers, vooral op infrastructureel vlak onder de capaciteitsdruk van het leerplichtonderwijs.

Specifiek voor Woonzorg werkt de heer Pascal Smet samen met zijn collega, minister Jo Vandeurzen, en met collegelid Brigitte Grouwels, aan een Staten-Generaal, voorzien voor dit najaar. Hierbij is nieuw dat in focusgroepen niet alleen de aanbieders, maar ook de gebruikers van voorzieningen, bevraagd zullen worden. De vraag is daarbij of het concept

van woonzorgzones zelf stand zal houden in Brussel of überhaupt van de grond gekomen is. Dat woonzorgdossiers even vaak afhangen van een toevallige samenloop van omstandigheden dan van strategische planning of dat dossiers in de loop van het dossier van inhoud of van locatie veranderen, zijn vaststellingen die tot nadenken stemmen. Niet om de verdiensten van het verleden te minimaliseren, maar om uit de inspanningen van het verleden te leren voor de toekomst.

Men kan opmerken dat de Beleidsbrief Brussel niet alle prioriteiten, problemen en uitdagingen aankaart die in Brussel aan de orde zijn. Prioriteiten stellen betekent keuzes maken. Brusselse aangelegenheden is een horizontaal beleidsdomein, dat aan alles raakt, maar niet alles kan oplossen. Het bestaan van het beleidsdomein Brusselse aangelegenheden is geen alibi voor vakministers en collegeleden om niet bilateraal tot gestroomlijnde afspraken te komen. Iedereen moet goed beseffen dat men enkel kan slagen, door samenwerking. Als men elkaar tegenwerkt, zal alles mislukken.

Vlaams minister Pascal Smet heeft in ieder geval de bedoeling om samen te werken. Iedereen die zich wil bekennen tot de Nederlandse taal is niet gebaat bij conflicten.

II. Bespreking

Hoe belangrijk onderwijs is voor kinderen hoeft volgens **VGC-raadslid Els Ampe** geen verder betoog meer. Wie in het Brussels hoofdstedelijk gewest niet geschoold is, vindt geen job. De werkloosheidsgraad is er hoog, investeren in onderwijs is belangrijk. Zelfs voor kinderen van een andere afkomst of die een andere taal spreken. Men kan in het Brussels hoofdstedelijk gewest enkel samenleven als niet je afkomst, maar wel je toekomst telt.

Spijtig genoeg heeft mevrouw Els Ampe in de Beleidsbrief Brussel vruchteloos gezocht naar een plan voor de capaciteitsuitbreiding, dat momenteel de hoogste prioriteit vraagt. Er werd slechts in 3 alinea's van de beleidsbrief verwezen naar de capaciteitsuitbreiding in het onderwijs. Dit is blijkbaar geen prioriteit voor Vlaams minister Pascal Smet. Mevrouw Els Ampe maakt zich hierover terecht zorgen.

De VGC-collegevoorzitter heeft op vraag van de Vlaamse minister een uitbreidingsplan opgesteld. In het uitbreidingsplan werd duidelijk uitgelegd hoe en waar er 4.000 plaatsen extra gecreëerd kunnen worden.

Naar aanleiding van dit uitbreidingsplan vraagt de spreker welk budget minister Pascal Smet hiervoor zal uittrekken. In welk begrotingsartikel zal dit bedrag worden opgenomen?

VGC-raadslid Fouad Ahidar dankt Vlaams minister Pascal Smet alsook de VGC-collegeleden voor hun aanwezigheid.

Zowel de VGC als Vlaams minister Pascal Smet stellen samenwerking in beleidsnota's en beleidsbrieven voorop. Het VGC-raadslid merkt in het beleid van Vlaams minister Pascal Smet dat die woorden ook omgezet worden in daden. Hij merkt dat ook heel concreet aan het feit dat er middelen uit het Brusselfonds, die vroeger rechtstreeks door de minister van Brussel aan projecten op het terrein werden gegeven, nu op een basisallocatie gezet zijn waarvan de VGC de begunstigde is. Dat geldt voor de investeringsdotatie die met 2 miljoen euro is opgetrokken naar 3.116.000 euro waarmee Nieuwland kon gerealiseerd

worden. Dat geldt ook voor de subsidies voor Brede School-projecten, waarvoor Vlaams minister Pascal Smet zelf geen oproep doet, maar de regierol van de VGC erkent.

Bovendien merkt de heer Fouad Ahidar dat aan de oprichting van EVA Muntpunt, waar de VGC, ondanks een veel kleinere financiële inbreng, de helft van de mandaten kan invullen en volwaardig het beleid mee kan bepalen.

Ook het feit dat op 2 jaar tijd 20 miljoen euro extra middelen voorzien worden in capaciteitsdossiers die door de VGC werden opgevraagd en doorgestuurd, is hiervan een bewijs.

Uit de toelichting blijkt duidelijk dat de Vlaamse minister het meent met die samenwerking en dat hij die wil verderzetten, in een gemeenschappelijke visie en aanpak van het woonzorgbeleid, in een gemeenschappelijke “community marketing”.

De spreker bemerkt aan de andere kant dezelfde woorden, maar iets minder daden. Daarnaast ontwaart hij vooral twijfels, besluiteloosheid en soms zelfs tegenspraak.

Bovendien is er een VGC die, ondanks de inspanningen van de Vlaamse minister voor de capaciteitsuitbreiding, met de minister-president van Brussel communiceert zodat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest schoolgebouwen moet financieren, omdat de Gemeenschappen dat niet doen. Heeft men het dan over de Vlaamse of Franse Gemeenschap?

Er is een VGC merkbaar die, als Vlaams minister Pascal Smet investeert in Brede School, tegelijk dank u zegt en betreurt dat dit ten koste zou gaan van woonzorgprojecten.

De VGC is een regisseur van het lokaal cultuurbeleid waarvan de Vlaamse Gemeenschap de contouren bepaalt en de gemeenten de lokale coördinatie, maar ze wijst die regierol af als het over Brede School gaat.

Overigens ziet de spreker een VGC die een eigen marketingbeleid voert, ook ten aanzien van instellingen die voor 90 % door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierd worden.

De VGC wil ook voor elke vergadering van de ambtelijke taskforce precies bepalen welke standpunten de ambtenaren van de VGC mogen innemen.

De heer Fouad Ahidar ervaart wantrouwen tegenover de eigen administratie, tegenover een voormalig collegelid dat voogdijminister geworden is en wantrouwen tegenover elkaar.

Hoe denkt Vlaams minister Pascal Smet, in het belang van de Brusselaars, dat wantrouwen te kunnen wegnemen?

De beleidsbrief die werd toegelicht bevat volgens **VGC-raadslid Bianca Debaets** heel wat belangrijke strategische en operationele doelstellingen die Vlaanderen wil realiseren in Brussel en voor Brussel. De Vlaamse Gemeenschapscommissie is bij de uitvoering van deze objectieven een prioritaire partner van de Vlaamse Gemeenschap. Om een efficiënt Vlaams beleid in Brussel te voeren zijn maximale synergieën tussen beide beleidsniveaus essentieel. Het kerntakendebat is hierbij van groot belang.

In 2012 staat er heel wat op stapel: Muntpunt, de media in Brussel, taskforce Brussel enz. Het is positief dat heel wat initiatieven structurele inbedding krijgen in het beleid. Andere

beleidspistes worden dan weer volgens het raadslid te weinig uitgewerkt. Ze denkt daarbij aan de herwaardering van het lerarenberoep. Er wordt vaak gesproken over de capaciteit, maar scholen zijn meer dan alleen maar bakstenen. Brussel kampt met een steeds groter tekort aan leerkrachten. Zonder leraars mag men zeker niet spreken van capaciteitsuitbreiding.

Vlaams minister Pascal Smet werkt momenteel aan een “loopbaanplan”. Wanneer hoopt hij hiermee klaar te zijn? Het ongeduld in de sector neemt toe. Veel directies hebben moeite om leerkrachten te vinden. Kan de minister hierover meer uitleg geven?

Brussel heeft traditioneel een belangrijke laboratoriumfunctie. Men kijkt daarom uit naar het initiatief van de minister om in 9 basisscholen, waaronder 3 in Brussel, een onderwijsmodel te initiëren dat inspirerend kan zijn voor andere concentratiescholen. Heeft hij hierover contact gehad met het VGC-collegelid bevoegd voor onderwijs?

De uitwisseling van *native speakers* is een goed initiatief, maar spijtig genoeg maken nog niet veel scholen hiervan gebruik. Er zou hiervoor een ‘ambtelijke werkgroep’ opgericht worden. Wat is de stand van zaken? Is de onderwijswereld in deze werkgroep vertegenwoordigd?

Uit de Beleidsbrief Brussel blijkt dat de Vlaamse minister maximaal wil inzetten op de Brede School. Het Nederlands is inderdaad voor vele Brusselse kinderen de 2de of zelfs 3de taal. Kinderen hebben er alle belang bij om het Nederlands buiten de schooluren en schoolmuren te horen.

Er werd aangekondigd dat de Vlaamse minister samen met de VGC een oproep zou lanceren in de Brusselse gemeenten opdat ze, aanvullend bij het Cultuurbeleid, werk zouden maken van een Brede School. Wat is hiervan het resultaat?

Raadslid Bianca Debaets benadrukt dat niet Leuven, maar Brussel de grootste studentenstad is. Brussel als studentenstad promoten is daarom belangrijk. Studenten naar Brussel halen is één, zorgen dat ze blijven wonen en werken in de stad is moeilijker.

Vorig jaar werd de ‘New Deal’ geïntroduceerd en Vlaams minister Pascal Smet was daarbij. Er werden mooie projecten en samenwerkingsverbanden voorgesteld. Hoever staat het met deze voorstellen?

Studentenhuisvesting is een knelpunt. Er zijn weinig betaalbare en kwalitatieve goede studentenwoningen. Samenwerking tussen de verschillende overheden is op dit vlak zeker aangewezen. Hoever staat dit dossier?

Brussel als woonstad promoten bij pas afgestudeerden is essentieel. De dure huisvesting schrikt immers veel jongeren af om in Brussel te komen wonen en werken. Jongeren motiveren om in Brussel te wonen en te werken in knelpuntberoepen kan een aantal problemen oplossen.

Hoever staan de projecten die Vlaams minister Pascal Smet samen met Br(ik wil uitwerken?

Het Huis voor Gezondheid zorgt er voor dat zorg in Brussel verder bekend en laagdrempelig wordt gemaakt. Tevens werkt het mee aan projecten om Brussel aantrekkelijk te maken voor zorgverstrekkers. Over welke projecten gaat dit concreet?

De uitbouw van Muntpunt als hedendaagse verblijfsbibliotheek is een mooi initiatief. Mensen kunnen er niet alleen boeken uitlenen, maar ook op een aangename manier verblijven. De leden van de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport hebben dergelijke bibliotheek reeds bezocht in Rotterdam en Amsterdam. De bibliotheek wordt een ontmoetingsplaats waar men kan werken, studeren, maar ook boeken en media uitlenen.

De bibliotheek zal er in de toekomst anders uitzien. De grenzen zullen vervagen, maar men mag niet uit het oog verliezen dat de oorspronkelijke bibliotheekfunctie toch belangrijk blijft.

In de Beleidsbrief Brussel wordt vermeld dat de transitieoperatie van het huidige personeel in het najaar kan plaatsvinden als de VGC een eenduidig standpunt heeft ingenomen en een consensus bereikt heeft over de ter beschikkingstelling van haar statutaire personeelsleden en ook de onderhandelingen met de vakorganisaties afgerond zijn.

Heeft Vlaams minister Pascal Smet al overleg gepleegd met de VGC over de wijze waarop hiervoor een oplossing gezocht kan worden? Welke (deel)oplossingen zijn uit dit overleg al naar voor gekomen?

VGC-raadslid Bianca Debaets vindt dat de Beleidsbrief Brussel bruist van de ambitie om Brussel verder uit te bouwen. Deze ambitie wordt zeker gedeeld door de VGC. Brussel moet uitgebouwd worden tot een warme stad met een ruim aanbod.

Ze besluit haar tussenkomst met een citaat van Phil Bosmans: Wie de wereld wil verwarmen moet een groot vuur in zich dragen. Alle VGC-raadsleden dragen een groot vuur en engagement in zich om het beleid, in samenwerking met Vlaanderen, te concretiseren.

VGC-raadslid Greet Van Linter heeft bij de voorliggende beleidsbrief een aantal opmerkingen en technische vragen.

De maatregelen die Vlaams minister Pascal Smet neemt voor het Taalpromotiebeleid in Brussel vindt ze goed. Het mag echter niet blijven bij een cursusje Nederlands in het kader van meer succes bij het vinden van een job.

Het beleid moet een duidelijk doel hebben: de promotie en de versterking van het Nederlands in Brussel, zodat meer mensen zich werkelijk tot de Vlaamse Gemeenschap in Brussel gaan bekennen.

Hoe gaat de Vlaamse minister de resultaten die zullen voortvloeien uit de derde taalbarometer die in 2012 verschijnt, gebruiken in zijn beleid?

De Vlaamse minister stelt dat het taalpromotiebeleid van het Huis van het Nederlands meer en meer vruchten afwerpt. Waaraan is dat concreet te merken?

In zijn beleid wil de Vlaamse minister eveneens aandacht besteden aan een samenwerkingsverband met de Brusselse gemeenten. Is hier al een aanzet voor gegeven? Welke? Met welke gemeenten? Hoe verloopt dit?

Mevrouw Greet Van Linter had graag in de Beleidsbrief Brussel wat meer over de correcte toepassing van de taalwetgeving in Brussel gelezen. Hoe kan dit concreet worden afgedwongen? Men heeft een politiek middel om dit te doen via de GGC en het BHP. Ze is tevreden in het verslag van de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement te lezen dat de minister de hoofdverantwoordelijkheid hiervan onomwonden bij de Nederlandstalige ministers van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering legt.

Verder is er uiteraard ook weer het spook van het kerntakendebat dat opnieuw de kop opsteekt. Het zou geen echte beleidsbrief zijn moest dit er geen plaats in krijgen. Wat betreft de verhouding VGC-Vlaamse Gemeenschap sleept dit debat al veel te lang aan. Hoe komt dat toch?

Vlaams minister Pascal Smet liet hierover in het Vlaams Parlement verstaan dat dit te wijten is aan het ontbreken van een vertrouwensrelatie tussen de administratie en het College van de VGC. Dit zou zelfs vertragend werken. De spreker vraagt hoe dit opgelost kan worden.

Als de taskforce Brussel klaar is met zijn rapport, wat voorzien was voor 2011, dan zou er in 2012 toch eindelijk duidelijkheid mogen komen.

De VGC mag hierbij geen Brussels eilandje worden, hoewel ze hiervoor reeds goed onderweg is, waarbij de VGC middelen krijgt, maar de Vlaamse Gemeenschap geen inspraak heeft in de besteding ervan.

In tegenstelling tot de Franse Gemeenschap heeft Vlaanderen er bij het Sint-Michielsakkoord niet voor gekozen om decreetgevende bevoegdheden over te dragen aan de VGC. De VGC is eigenlijk een uitvoerend, ondergeschikt bestuur ten aanzien van de Vlaamse Gemeenschap. Het is noodzakelijk dat de verhouding VGC- VG wordt uitgeklaard want dit duurt al veel te lang.

Waar de minister het heeft over de samenwerking met andere overheden stelt hij dat er een taskforce onderwijs Brussel opgestart werd onder de coördinatie van minister-president Charles Picqué. Dit is voor de Vlaamse-Democraten onaanvaardbaar. Onderwijs is een pure gemeenschapsmaterie, waarmee het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zich geenszins moet bemoeien.

Dit geldt overigens eveneens voor de inmenging van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzake kinderopvang. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de VGC stellen echter dat ze dit wel moeten doen omdat de Vlaamse Gemeenschap hiervoor zijn verantwoordelijkheid niet neemt.

Vlaams minister Pascal Smet komt ook verder nog terug op samenwerking met het Brussels Hoofdstedelijke Gewest op het vlak van onderwijs, ondanks dat dit een pure gemeenschapsmaterie is.

Nederlandstalig onderwijs in Brussel moet in eerste instantie openstaan voor Nederlandstaligen die in Brussel wonen, en zij die zich tot de Vlaamse gemeenschap bekennen. Het kan niet dat zij niet terechtkunnen in een school in de buurt. Hopelijk zal het nieuwe decreet hiervoor zorgen.

Een capaciteitsuitbreiding dient gericht en doordacht te gebeuren. Men moet er zich voor hoeden dat Nederlandstaligen helemaal verdrinken tussen een toevloed van anderstaligen. Dit gaat ten koste van de kwaliteit.

Vlaams minister Pascal Smet stelt verder dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de infrastructurale regie inzake scholenbouw op zich kan nemen. De Vlaamse-Democraten vinden dit onaanvaardbaar. Dit staat bovendien haaks op de beslissing van de Vlaamse Regering om een zaak aan te spannen bij het Grondwettelijk Hof, omdat ze vindt dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering haar boekje te buiten gaat inzake de 9 miljoen euro voor het onderwijs in de hoofdstad (juli 2011).

“De Vlaamse Regering is voorstander van samenwerking en bundeling van de krachten om de uitdagingen in Brussel aan te pakken, maar dat moet gebeuren met respect voor de bevoegdheidsverdeling,” luidt het in een mededeling. Met haar initiatieven heeft Brussel “in wezen een gemeenschapsbevoegdheid uitgeoefend en geen gewestbevoegdheid”.

Volgens Vlaanderen moeten de gemeenschapscommissies (VGC en Cocof) in de extra plaatsen voor onderwijs en kinderopvang voorzien. De Vlaamse Regering wijst ook op “belangrijke inspanningen” die de Vlaamse Gemeenschap de voorbije jaren heeft gedaan voor crèches en scholen in Brussel. “De VGC blijft de prioritaire partner voor de Vlaamse Regering,” luidt het.

Net zoals haar collega Bianca Debaets wijst mevrouw Greet Van Linter op het grote probleem inzake het aantrekken van leerkrachten voor Brussel. Gaat de Vlaamse minister hiervoor maatregelen nemen? Wat met een Brusselpremie? Er was ooit een voorstel hierover, maar dat bleef dode letter. Heeft de minister een alternatief?

Men kan dit vraagstuk ook doortrekken naar de zorgberoepen. Voorziet de Vlaamse minister nog concrete acties hiervoor? Is er hierover overleg met de Vlaamse minister bevoegd voor Welzijn, de heer Jo Vandeurzen, en VGC-collegelid Brigitte Grouwels?

Is er al reactie gekomen op de oproep aan gemeenten die werk willen maken van een Brede Schoolwerking?

Bij het hoofdstuk over het interculturele Brussel spreekt Vlaams minister Pascal Smet over het Vlaams-Afrikaans huis Kuumba. Zo'n initiatief mag er zijn op voorwaarde dat dit leidt tot een betere integratie van de bezoekers.

Raadslid Greet Van Linter had ook graag vernomen wat de minister bedoelt met de uitbreiding van de SMS-dienst. Waarvoor wordt dit gebruikt, en hoe?

De Operationele doelstelling 9.3 heeft als titel: Zorg voor senioren blijven vernieuwen. De minister zou eerder moeten opteren voor het nastreven dat die zorg in voldoende mate aanwezig is. Sinds mevrouw Greet Van Linter in het Vlaams Parlement begon in 2004, hoort ze al spreken over woonzorgzones. Ondertussen wordt daaraan verder gewerkt. Groot was echter haar verbazing toen ze las dat er aan het eind van dit jaar op 13 decem-

ber 2012 een Staten-Generaal Woonzorg voorzien wordt!. Dat is nog eens een jaar verder. Wat gebeurt er dan op die Staten-Generaal?

Volgens Vlaams minister Pascal Smet wil men hier een antwoord bieden op de vraag: wat zijn de woonzorgnoden van de Nederlandstalige Brusselaars en hoe kan men daar tegen 2020 een antwoord op bieden? Dit duurt volgens mevrouw Greet Van Linter toch allemaal veel te lang!

Ondertussen zijn er projecten die plaatsen schrappen, bv. het dagcentrum Aksent in Schaarbeek en er is het voorbeeld van Ganshoren.

Een studie wees uit dat ouderen ondertussen voor Nederlandstalige zorg moeten uitwijken naar de Rand.

Bovendien hinkt de thuiszorg ook achterop. De minister heeft het over het starten van concrete acties voor de verbetering van de thuiszorgdienstverlening. Hoe ziet hij dat concreet? Kan hij wat meer uitleg geven?

De Vlaamse-Democraten pleiten voor een versnelde implementatie van het woonzorgdecreet en in het bijzonder voor de spoedige oprichting van meer Nederlandstalige, door de Vlaamse Gemeenschap erkende, diensten voor thuisverpleging, rusthuisvoorzieningen, dagverzorgingscentra, centra voor kortverblijf, woonzorgcentra, woonzorgnetwerken, zorgknooppunten en regionale dienstencentra in Brussel.

In het bijzonder dienen het Masterplan “Woonzorgzones Brussel” en het “Algemeen Zorgstrategisch Koepelplan voor de uittekening van de thuis- en ouderen-voorzieningen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad voor de periode 2008-2012” die te weinig vooruitgang boekten, versneld uitgevoerd te worden.

Mevrouw Greet Van Linter meent inzake dit dossier enige vorm van pessimisme waargenomen te hebben bij de Vlaamse minister.

De Vlaams-Democratische fractie is de mening toegedaan, dat de Vlaamse Gemeenschap goede initiatieven neemt in Brussel, maar dat het beleid op sommige vlakken echt wel meer doorgedreven en sneller zou kunnen werken.

De bedoeling van de Samenwerkingscommissie is volgens **VCG-raadslid Elke Van den Brandt** te onderzoeken hoe men samen kan werken aan Brussel. Dergelijke vergaderingen mogen gerust meer georganiseerd worden.

Samenwerkende partners moeten duidelijk hun eigen positie en engagementen voor de stad kennen. Vandaar dat het raadslid zich afvraagt welke rol er voor Vlaanderen in Brussel is weggelegd.

Op dit punt zal Groen niet vlug wijken. De staatshervorming is achter de rug en er zijn daarin duidelijke keuzes gemaakt. De Gemeenschappen blijven bevoegd en verantwoordelijk voor een aantal beleidsdomeinen in Brussel namelijk jeugd, cultuur, sport, onderwijs en welzijn.

Wanneer men de Brusselse bevolking ontleedt, kan men een aantal inwoners wel aan één van de 2 gemeenschappen toewijzen. Voor een groot deel van de bevolking is dit echter niet mogelijk. Ongeveer 50% van de Brusselse bevolking kan men niet opdelen in Nederlandstalig of Franstalig. Deze 50% heeft ook recht op onderwijs, jeugdbewegingen, welzijnsvoorzieningen, kinderopvang en cultuur. Daarover mag geen twijfel bestaan. Er is zeker geen twijfel terug te vinden in de Beleidsbrief Brussel.

Wel kan men de vraag stellen of Vlaanderen een aanbod voor alle Vlaamse Brusselaars of voor Brussel biedt. Groen kiest hierbij onomwonden voor de stelling dat Vlaanderen een directe unieke verantwoordelijkheid in Brussel heeft die zich uitsluitend vertaalt in de Brusselnorm. Deze Brusselnorm betekent dat 30% van de Brusselaars onder de directe verantwoordelijkheid van Vlaanderen valt. Het streefdoel is een aanbod voorzien voor 30% van de Brusselaars. Dit moet volgens de spreker zeker mogelijk zijn, weliswaar niet op alle bevoegdheidsdomeinen. Het moet wel de enige echte doelstelling zijn van het Brusselbeleid.

De expliciete engagementsverklaring naar deze 30% mist mevrouw Elke Van den Brandt wel in de Beleidsbrief Brussel. Er wordt te veel gewacht op het eindrapport waarmee duidelijk wordt gemaakt wat er met de Brusselnorm dient te gebeuren. Wanneer zal dit rapport ter beschikking zijn?

Zodra de Vlaamse Gemeenschap weet wat haar engagement is tegenover Brussel zal ze moeten samenwerken met andere overheden. Op dit vlak maakt mevrouw Elke Van den Brandt zich grote zorgen. Vooral over de manier waarop de Vlaamse en Franse Gemeenschap samenwerken.

Brussel is een stad met grote problemen: capaciteitstekort in het onderwijs en in de kinderopvang, een tekort aan welzijnsvoorzieningen, een stad met een erg hoog armoedepercentage, een stad met een ongeziene demografische groei, enz..

Brussel kan het zich niet permitteren om 2 parallelle beleidsvormen naast mekaar te hebben. Men kan zich niet permitteren om vanuit 2 Gemeenschappen een beleid op te zetten dat niet op mekaar is afgestemd en dat niet met elkaar in dialoog treedt.

Als eerste voorbeeld verwijst de spreker naar de crèches aangesloten bij Kind&Gezin, hoewel velen van hen defacto Franstalig zijn. Dit is een pervers gevolg van het feit dat er 2 beleidsoverheden zijn die elk eigen criteria hebben vastgelegd. In realiteit zijn de voorwaarden van de Nederlandstalige overheid makkelijker te realiseren, met als gevolg dat vele crèches, waar alleen Frans wordt gesproken, zich aansluiten bij Kind&Gezin. Het gevolg is dat de Vlaamse overheid dit wil corrigeren. De Franstalige overheid daarentegen wil in geen geval haar criteria aanpassen. Het beste is dat de 2 Gemeenschappen samen tot een oplossing komen want er mogen geen opvangplaatsen verloren gaan. Er is reeds een tekort aan kinderopvang. Mevrouw Elke Van den Brandt betreurt dat er nog steeds overleg gepleegd wordt en dat er dus nog geen concrete oplossing is.

Ten tweede verwijst de spreker naar het capaciteitstekort in het onderwijs. Dit probleem is eveneens de verantwoordelijkheid van de 2 Gemeenschappen. Men weet al hoeveel scholen er tekort zijn en in welke gemeenten dit zich manifesteert.

Er zijn duidelijke studies, van onder andere Brio, die aantonen in welke buurten er scholen tekort zijn. De spreker gaat niet mee in het verhaal dat er nog aangetoond moet worden

dat er een tekort is. Dit tekort is al duidelijk bepaald. De 2 Gemeenschappen moeten samen hiervoor een oplossing zoeken en tot een gezamenlijk plan komen waarin staat wie, waar en voor hoeveel middelen scholen en plaatsen gecreëerd moeten worden. Dit is superdringend.

De doelstelling van de taskforce Onderwijs was een dialoog tussen beide Gemeenschappen opstarten om tot een masterplan te komen. Tot op heden is deze taskforce al enkele keren samengekomen, maar heeft ze niet het gewenste resultaat opgeleverd. Er is nog steeds geen antwoord op het capaciteitstekort.

Als men er niet in slaagt scholen te bouwen voor alle kinderen, dan is Brussel volgens de spreker een tikkende tijdbom.

Mevrouw Elke Van den Brandt is het met Vlaams minister Pascal Smet eens dat niet alleen de capaciteit een groot probleem is, maar ook de kwaliteit. Groen steunt zeker een aantal projecten inzake de verbetering van de onderwijskwaliteit. Spijtig genoeg maakt de Vlaamse minister in zijn beleidsbrief nergens melding van de verbondenheid capaciteit-kwaliteit, die zeer logisch is.

Een klas met 30 kinderen leren lezen, kan geen kwaliteitsvol resultaat opleveren. Kleuters in te grote klassen kunnen niet op een deftige manier voorbereid worden op hun toekomstig leven. Kwaliteit en capaciteit zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het is positief dat er veel projecten en ideeën zijn om de kwaliteit te verbeteren, maar mevrouw Elke Van den Brandt betreurt dat er nog geen concreet plan is om de capaciteit uit te breiden.

Armoede is een groot probleem in Brussel en neemt steeds toe. 30% van de Brusselse bevolking leeft onder de armoedegrens. Vlaams minister Pascal Smet verwijst voor dit probleem naar de bevoegde Vlaamse minister van armoede. Raadslid Elke Van den Brandt is echter van mening dat armoede binnen ieder beleidsdomein besproken moet worden.

In de Beleidsbrief Brussel wordt gesproken over kinderopvang, maar niet specifiek over hoe men hierin gelijke kansen kan creëren. Hoe kan men er voor zorgen dat de meest kwetsbare gezinnen een plaats vinden in de kinderopvang? Het raadslid had hierover graag meer antwoorden teruggevonden in de voorliggende beleidsbrief.

De Vlaamse Gemeenschap voorziet 20% voorrang aan kansengroepen, maar wat gebeurt er in Brussel? In Brussel behoren meer dan 20% van de kinderen tot de kansengroep. Is dit percentage van de Vlaamse Gemeenschap ook in Brussel relevant? Zijn er misschien andere gegevens voor nodig? Hoe kan de Vlaamse minister via kinderopvang kansarmoede bestrijden?

VGC-raadslid Brigitte De Pauw dankt Vlaams minister Pascal Smet voor zijn toelichting bij de Beleidsbrief Brussel. In tegenstelling tot de heer Fouad Ahidar heeft ze niet het gevoel dat er met betrekking tot de taskforce enige vorm van wantrouwen heerst tussen de administratie en het VGC-College.

Misschien werd het accent wel iets teveel gelegd op het ambtelijk overleg, maar dit had tot doel een aantal punten van overleg op te lijsten. Nadien moet er natuurlijk wel onderhan-

deld worden op politiek niveau. Dit alles duurt inderdaad wel allemaal heel lang, waardoor er ook misverstanden optreden. Het belangrijkste is dat iedereen goed samenwerkt om tot een overeenstemming te komen zodat duidelijk wordt wie welke verantwoordelijkheid neemt.

Het raadslid kijkt in ieder geval uit naar het kerntakendebat.

Evenals mevrouw Bianca Debaets hoopt mevrouw Brigitte De Pauw dat er veel gemeenten meewerken aan het project Brede School.

Vervolgens benadrukt de spreker dat ze in geen geval de mening van mevrouw Elke Van den Brandt deelt met betrekking tot de kinderopvang. Ze houdt helemaal niet van de Brusselse eenheidsworst die wordt voorgesteld, maar hoopt wel dat een aantal elementen zullen afgetoetst worden tussen de VGC, de Vlaamse Gemeenschap, de Cocof en de Franse Gemeenschap. Ook vindt ze het wel belangrijk dat de Vlaamse Gemeenschap haar rol inzake kinderopvang in Brussel blijft vervullen.

In de Beleidsbrief Brussel wordt duidelijk vermeld dat het Kenniscentrum dit jaar voor 200.000 euro gefinancierd zal worden. Het is eveneens de bedoeling om dit te blijven doen. Is dit wel mogelijk, want geld afkomstig uit het Brusselfonds is maar een tijdelijk middel. Heeft Vlaams minister Pascal Smet hieromtrent al overlegd met zijn Vlaamse collega, Jo Vandeurzen? Is er al een protocol opgesteld en ondertekend?

De oprichting van een Staten-Generaal Woonzorg is positief. Wordt daarmee de positionering of toekomst van het Kenniscentrum verweven?

Vlaams minister Pascal Smet heeft ook samen met Vlaams minister Jo Vandeurzen, de leden van de GGC en de Franse Gemeenschapscommissie, een opdracht uitgeschreven in verband met de programmatie van projecten inzake welzijn. Hoe staat dit in verhouding tot de Staten-Generaal? Wat is de huidige stand van zaken daaromtrent?

Mevrouw Brigitte De Pauw is niet zo optimistisch als mevrouw Elke Van den Brandt inzake de armoede in Brussel.

Mevrouw Elke Van den Brandt benadrukt dat ze zeker niet positief is over de Brusselse armoede. Ze heeft dit ook zeker niet zo gezegd in haar tussenkomst.

VGC-raadslid Brigitte De Pauw betreurt dat er geen verwijzing naar de armoedeproblematiek terug te vinden is in de voorliggende beleidsbrief. Er wordt hiervoor enkel verwezen naar de beleidsbrief van Vlaams minister Ingrid Lieten.

Deze laatste heeft wel een aantal projecten met betrekking tot kinderarmoede uitgeschreven en de lokale Vlaamse besturen konden hierop, in tegenstelling tot de Brusselse gemeenten, intekenen.

Het is in ieder geval belangrijk dat er in de lokale Brusselse gemeenten op regelmatige basis gediscussieerd wordt over armoede met alle plaatselijke actoren.

VGC-Raadslid Dominiek Lootens-Stael heeft bedenkingen, vragen, opmerkingen en kritiek bij enkele strategische doelstellingen in de Beleidsbrief Brussel.

De eerste opmerking heeft betrekking op strategische doelstelling 5: het Nederlands in Brussel, positief omgaan met taal.

Sinds 1962 verwierf de Vlaamse Beweging dat talentellingen zouden geweerd worden in Brussel. Vlaams minister Pascal Smet voert, door het lanceren van een structureel geïntegreerde taalbarometer, opnieuw vijfjaarlijkse talentellingen in. Officieel om over correcte gegevens over de Brusselse taalverhoudingen te beschikken teneinde goed te kunnen inspelen op de bestaande realiteiten. Er wordt gepeild naar taalachtergrond en taalgebruik, gefocust op mediagebruik en op de relatie tussen taal en identiteit. Heeft de minister, in deze institutionele woelige periode, aan de nadelen hiervan gedacht? Het is niet zonder redenen dat men voor de afschaffing van de talentellingen heeft geijverd. Het raadslid raadt de Vlaamse minister aan voorzichtig om te gaan met de talentellingen.

Vlaams minister Pascal Smet heeft zich in een eerdere samenwerkingscommissie laatdunkend uitgedrukt over de Vaste Commissie voor Taaltoezicht en de verouderde taalwetgeving. Denkt de Vlaamse minister echt dat een correcte toepassing van de taalwetgeving volstaat om “preventief en adviserend” op te treden opdat de taalwetgeving in Brussel zou gerespecteerd worden? Het is niet omdat Philippe Moureaux ervoor pleit om aansluiting te zoeken bij Vlaanderen dat alle communautaire problemen opgelost zijn. Raadslid Dominiek Lootens-Stael pleit ervoor dat Vlaams minister Pascal Smet naar creatievere en pro-actievere oplossingen zoekt om de toepassing van de taalwetgeving in Brussel af te dwingen.

De tweede opmerking heeft betrekking op strategische doelstelling 10: Onderwijs en jeugd: de slagkracht en omkadering van het onderwijs verhogen om kinderen en jongeren in de stad maximale ontplooiingskansen te geven.

In de beleidsbrief staat dat er verder werk wordt gemaakt van de taskforce Brussel, van het lokaal spijbelplan en van het loopbaanplan voor leerkrachten in Brussel. Dit zijn 3 doelstellingen die elk jaar opnieuw opduiken, maar waarover uiteindelijk zeer weinig concreet tot stand komt. De taskforce zou vergaderen, maar wat levert dit op?

Acties tegen spijbelen worden steeds inventiever en kostelijker, maar het spijbelen houdt aan en men slaagt er maar niet in om voldoende leerkrachten naar Brussel te halen en ze er ook te doen blijven.

Het Vlaams Belang vraagt zich ook af of het zin heeft om “native speakers” aan te trekken indien het niveau van het Nederlands zo slecht blijft.

De ouderbetrokkenheid verhogen in een omgeving waar tot 90% van de kinderen thuis niet of amper Nederlands spreekt is al evenmin een eenvoudige opdracht. Met het onderwijs is en blijft het dus fundamenteel fout gaan.

Het decretaal vastgelegde voorrangsperscentage van 55% voor Nederlandstaligen maakt op dit ogenblik het voorwerp uit van een procedure ingeleid door de Franstalige gemeenschap. Hoe ver staat het daar mee?

Het feit dat “jonge, kansrijke ouders” samen moeten gaan zitten om hun kinderen gemeenschappelijk ingeschreven te krijgen in een school, zegt veel over de Brusselse wan-

toestanden en de ontoereikendheid van de instellingen wanneer het er op aankomt de belangen van de Vlamingen in Brussel te verdedigen.

In de Beleidsbrief Brussel wordt vermeld dat eind 2011 een streefdoel was met betrekking tot de vastgelegde standaard inzake CLIL. Hoever staat het hiermee?

Zou het niet beter zijn om eerst leerkrachten te vormen en pas dan deze onderwijsvorm in te voeren, eerder dan kinderen in Brussel voor de zoveelste keer te gebruiken als onvrijwillig proefkonijn? Volstaat het daartoe om gedurende 3 jaar in een of andere vorm van nascholing te voorzien? Het Vlaams Belang denkt in ieder geval van niet.

Het behoud van het Nederlandstalig karakter van de scholen in Brussel en de afdoende kennis van het standaardnederlands blijken nu al onmogelijk te bereiken. Dit kan empirisch vastgesteld worden. Wanneer je de plechtige communicanten Nederlands hoort spreken, merk je hun gebrekkige talenkennis erg goed op. Hoe denkt de Vlaamse minister dat binnen een CLIL-context wél te kunnen garanderen?

Het minste wat men kan vaststellen is dat rond de materie van de capaciteitsuitbreiding, zorgvuldig het “flou artistique” wordt onderhouden. Welke richting gaat het concreet uit met de uitbreiding? Wat is haalbaar, mogelijk en betaalbaar? Heeft de Vlaamse minister zelf geen zicht op de mogelijkheden?

Er is blijkbaar een breuklijn merkbaar tussen de Vlaamse Gemeenschap enerzijds en het VGC-College anderzijds.

Tenslotte heeft de heer Dominiek Lootens-Stael bedenkingen bij operationele doelstelling 10.4: Mondiale, interculturele en burgerschapvorming versterken.

Burgerschap beoefent men binnen een gegeven maatschappelijke context, in casu deze van het gastland. Van dit opzet valt in de voorliggende beleidsbrief geen spoor te bemerken. Het is integendeel weer diversiteit, inleven (in de anderen uiteraard), verbondenheid (met de vreemdelingen uiteraard) en dito meer; “mentale verandering” alles wat de klok slaat. Inclusief mediawijsheid, vredesopvoeding en herinneringseducatie en duurzame ontwikkeling. De multikul van altijd. Van Vlaams burgerschap in Brussel, van burgerzin gekaderd binnen onze normen en waarden is er uiteraard geen sprake. Het is nochtans daarover dat dit onderwerp zou dienen te gaan.

Dezelfde kritiek geldt ook voor operationele doelstelling 10.6: Zorgen dat kinderen en jongeren zich thuis of kind aan huis voelen te Brussel. Kinderen en jongeren voelen zich niet thuis in een onveilige, vuile omgeving, zeker niet als die bovendien nog eens totaal vreemd is aan hun eigen leefwereld.

De inleefateliers van Studio Globo riskeren dus een omgekeerd effect te sorteren. Als de hoofdstad voor de jongeren bestaat uit wat ze kunnen ontdekken via Studio Globo of andere schoolreizen door Matonge, dan hoeft het geen verwondering te wekken dat deze jongeren zich van de hoofdstad net gaan afkeren in plaats van er zich “kind aan huis” of “thuis” te voelen.

Vlaams parlementslid Ann Brusseel is blij dat Vlaams minister Pascal Smet zijn Beleidsbrief Brussel komt toelichten in de Samenwerkingscommissie, die zelfs wat vaker georganiseerd mag worden.

De tussenkomst van mevrouw Elke Van den Brandt ontlokte bij de Vlaamse minister een teken met zijn vinger, waarmee hij aangaf dat de cijfers en onderzoeken natte vingerwerk zijn. Het Vlaams parlements lid is het hier helemaal niet mee eens. In elk onderzoek is er een onzekere factor, maar wanneer het onderwijs betreft denkt ze dat de vele kinderen, waarvoor plaatsen voorzien moeten worden, al geboren zijn. Dus zoveel natte vingerwerk is dit niet.

Er werd al geïnvesteerd in capaciteitsuitbreiding en dat is positief, maar het is nog niet voldoende.

De spreker begrijpt dat minister Pascal Smet het niet gemakkelijk heeft binnen de Vlaamse Regering om de noden van Brussel naar voor te brengen. Vlaanderen heeft immers haar eigen problemen, maar moet echter wel onder ogen zien dat elk kind recht op onderwijs heeft, dus ook de Brusselse kinderen.

De capaciteitsuitbreiding vergt nog grotere en dringendere inspanningen. Net zoals mevrouw Els Ampe wil ze dit benadrukken en ze hoopt van de minister te horen dat er meer geld beschikbaar wordt gesteld.

Vlaams minister Pascal Smet beweerde in zijn toelichting dat er scholen gebouwd worden, maar momenteel ziet men echter alleen maar dat er extra plaatsen gecreëerd worden. Hier en daar wordt er zelfs een containerklas geplaatst, maar nieuwe schoolgebouwen zijn er nog niet.

Scholen bijbouwen is echter de enige echte oplossing om kwaliteitsvol onderwijs aan te bieden.

Vlaams minister Pascal Smet linkt capaciteit steeds aan kwaliteit zonder te verduidelijken wat hij hiermee precies bedoelt.

Van bij het begin van de legislatuur verkondigt hij dat kwaliteit samenhangt met een minimum aantal Nederlandstalige leerlingen per klas. Mevrouw Ann Brusseel vindt dit ongehoord en heeft hierover al uitvoerig gediscussieerd met de minister. Via een schriftelijke vraag heeft ze hiervoor wetenschappelijk bewijs gevraagd. Het antwoord van de minister stelde niets voor. Ze had op zijn minst verwacht dat hij zich zou baseren op taalkundige studies vermits de minister kwaliteit linkt aan taal. Tot op heden is dit niet gebeurd.

De kwaliteit van het onderwijs aan de thuistaal linken legt volgens de spreker, vanuit pedagogisch oogpunt, veel te veel verantwoordelijkheid voor kwaliteit van het onderwijs dat de minister moet verstrekken, bij de kinderen. Dit kan ze heel moeilijk aanvaarden.

Om kwaliteit te waarborgen heeft de Vlaamse Regering het aantal Nederlandstaligen per klas bepaald. Hoe ziet de minister dit precies? De thuistaal is belangrijk, maar het eindeloze gepraat hierover vindt mevrouw Ann Brusseel teveel van het goede.

Een fundamentele discussie over een pedagogische aanpak, over de hervorming van het onderwijs dat beantwoordt aan de noden van de fel geëvolueerde samenleving is nodig. Vooral de methodiek en de pedagogiek moeten aangepast worden. Over deze noodzakelijke veranderingen wordt nooit gediscussieerd.

Het nemen van verantwoordelijkheid en het bepalen van budgetten voor het Brussels onderwijs en de kinderopvang, hangt samen met de clichés over thuistaal, origine, enz..

Tot slot vraagt de spreker waarom een kind dat thuis noch Nederlands noch Frans spreekt beter thuis zou horen in een Franstalige dan een Nederlandstalige onderwijsinstelling. Daar is objectief gezien geen reden voor.

Het is te begrijpen dat, wanneer de 2 Gemeenschappen niet voldoende investeren in hun bevoegdheidsdomeinen in de hoofdstad, de Brusselse overheden met hun handen in het haar zitten.

Mevrouw Ann Brusseel hoopt dat de minister bij zijn collega's in de Vlaamse Regering zal aandringen opdat de Vlaamse Gemeenschap wel de nodige investeringen doet in Brussel.

Tevens hoopt ze dat de minister het nodige kan doen voor de Brusselse studenten.

Vlaams parlementslid Paul Delva heeft reeds uitgebreid gedebatteerd over de Beleidsbrief Brussel.

Uit de toelichting van de Vlaamse minister blijkt dat het kerntakendebat nog voor de paasvakantie zal opstarten. De spreker is ervan overtuigd dat men het belang hiervan zeker niet mag onderschatten. Over dit kerntakendebat wordt reeds enkele legislaturen gesproken.

De heer Paul Delva wacht vol ongeduld op het rapport van de ambtelijke taskforce want hij hoopt dat dit een goede basis zal zijn voor het kerntakendebat.

Daarnaast betreurt hij het mankeren of de gebrekkige toepassing door de Brusselse gemeenten van Vlaamse decreten. Brusselse gemeenten doen vaak geen beroep op de middelen die hen vanuit Vlaanderen worden aangeboden. Binnen het kerntakendebat moet hieraan zeker voldoende aandacht besteed worden.

Het steunpunt vakantieparticipatie bijvoorbeeld, dat minder begoeden toelaat op vakantie te gaan, heeft in 18 van de 19 Brusselse gemeenten geen ingang gevonden, terwijl dit perfect mogelijk is. Hetzelfde is gebeurd met een decreet met betrekking tot ontwikkelingssamenwerking. Brusselse gemeenten kunnen eveneens convenanten afsluiten met de Vlaamse Regering, maar dit gebeurt ook zelden.

Vervolgens benadrukt de spreker dat binnen het Vlaams Parlement de bereidheid bestaat om de Brusseltoets ruimer in te vullen dan momenteel het geval is. De Brusseltoets werd heel vaak verbonden met en in de praktijk gebracht binnen de decreten. Eigenlijk volstaat dit niet en moet de Brusseltoets ook toegepast worden op alle besluiten en convenanten. Momenteel wordt er nagegaan hoe men de Brusseltoets in een ruimere context kan hanteren.

Kan Vlaams minister Pascal Smet even verduidelijken hoe hij de belangen van de Vlaamse Brusselaars binnen de Vlaamse Regering behartigt?

Vlaams parlementslid Paul Delva deelt de mening van Elke Van den Brandt niet inzake de Brusselnorm. De Brusselnorm speelt wel een rol in de hele Vlaamse Regering en iedereen is het erover eens dat de Brusselnorm niet losgelaten mag worden.

Er bestaat wel nog steeds enige verwarring bij het definiëren van de Brusselnorm. De Vlaamse Regering voorziet 5% van haar uitgaven voor de gemeenschapsbevoegdheden. Gezien de demografische evolutie in Brussel komt er een grote discrepantie tussen deze 5% en de 30% van de Brusselnorm. Als men blijft uitgaan van de 30%norm geeft dit aan dat de Vlaamse middelen ten op zichte van Brussel moeten stijgen samen met de demografische evolutie die in Brussel plaatsvindt. Wanneer men spreekt over de 5% is dit niet het geval. De spreker pleit ervoor deze 5% norm zo weinig mogelijk te gebruiken en roept alle collega's op om rekening te houden met de 30%norm.

Verder onderstreept hij dat men verder moet werken aan de capaciteitsuitbreiding voor het onderwijs, maar tegelijkertijd blijven waken over de kwaliteit.

Zowel de Vlaamse Gemeenschap als de VGC willen nieuwe logo's plaatsen bij Brusselse Nederlandstalige instellingen. De heer Paul Delva hoopt dat er geen sprake zal zijn van 2 logo's, maar dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC zullen overleggen over het meest geschikte logo.

VGC-raadslid Rene Coppens dankt de Vlaamse minister voor zijn aanwezigheid en bereidwilligheid om zijn beleid voor Brussel persoonlijk te komen toelichten en hij heeft de beleidsbrief dan ook met veel aandacht gelezen.

De voorliggende beleidsbrief is bedoeld om het beleid op korte termijn uit te stippelen. Spijtig genoeg is iedereen wat op zijn honger blijven zitten omtrent een antwoord op uitdagingen van lange termijn zoals bv. de demografische groei en de instroom die Brussel de komende jaren te wachten staat.

In de Beleidsbrief Brussel wordt terecht gesteld dat er nood is aan overleg. Daarom wordt ook uitgekeken naar de concrete stappen die ondernomen zullen worden om constructief te werken aan overleg, dat moet leiden tot een beleid dat de Brusselaars, de Brusselse Vlaamingen in het bijzonder, ten goede komt.

Bovendien is er in de beleidsbrief sprake van een aantal nieuwe initiatieven die zeker getuigen van enige ambitie.

De heer René Coppens is in ieder geval zeer tevreden over de aandacht die besteed wordt aan het Nederlands in Brussel. Hij kan alleen maar toejuichen dat succesvolle projecten zoals "Patati Patata" en "Bijt in Brussel" verder ondersteund zullen worden. Het feit dat de expertise van het Brussels Huis van het Nederlands overgedragen zal worden naar Vlaanderen, bewijst de meerwaarde van deze werking.

De spreker laat zich ook positief uit over het blijvend aanbod van kosteloze NT2-lessen voor iedereen die in de hoofdstad is gedomicilieerd, over de verdere samenwerking tussen het Huis van het Nederlands en de Brusselse vervoersmaatschappij MIVB en over de aandacht voor het Nederlands in de zorgsector.

In 2012 zal het Steunpunt Taalwetwijzer zijn preventieve en adviserende acties verderzetten door contacten te leggen met externe organisaties in sectoren waar de taalwetgeving een pijnpunt is. Kan Vlaams minister Pascal Smet misschien aangeven aan welke organisaties en sectoren hij daarbij denkt?

In de beleidsbrief wordt gesteld dat er vanaf 2012 gestart wordt met concrete acties ter verbetering van de thuiszorgdienstverlening. Er wordt echter niet aangegeven over welke concrete acties het gaat. Kan er meer informatie over verschaft worden?

Verder wordt vermeld dat er een aantal nieuwe projecten in verband met het aantrekkelijk maken van de (Vlaams-)Brusselse gezondheidssector voor Nederlandstalige zorgverleners, in het kader van het Brussels Overlegplatform Zorgberoepen, op stapel staat. Welke concrete projecten zijn dit?

Met betrekking tot cultuur wordt de aandacht gevestigd op culturele projecten die een samenwerkingsdynamiek creëren tussen culturele instellingen in Brussel. Er wordt daarvoor 1.710.000 euro uitgetrokken.

De Vlaamse minister verwijst naar projecten die hij in 2011 heeft ondersteund, maar nergens worden de projecten voor 2012 vermeld. Bestaat hier al duidelijkheid over? Op welke criteria zal de keuze gebaseerd zijn?

De Open Vld-fractie vindt het belangrijk dat iedereen kan participeren aan culturele projecten en de samenleving in zijn geheel. Ze hoopt dat de Vlaamse minister zich niet teveel focust op bepaalde doelgroepen, maar dat hij eerder werk zal maken van participatiestimulering en informatieverstrekking gericht op alle bevolkingsgroepen.

De heer René Coppens is het eens met de tussenkomst van mevrouw Bianca Debaets met betrekking tot de studentenhuisvesting. Hij vindt het positief dat Br(ik vanaf het begrotingsjaar 2012 1 miljoen euro van haar werkmiddelen aanwendt voor studentenhuisvesting. Gelet op de dringende nood vraagt de spreker zich af of er in afwachting van de extra wooneenheden geen stimulerende maatregelen kunnen worden genomen ten aanzien van de privémarkt bv. een uitbreiding van de bestaande huurtoelagen voor de studenten waarop VUB-studenten aanspraak kunnen maken. Waarop baseert Vlaams minister Pascal Smet zich bij de stelling dat de particuliere markt atomiseert?

Allereerst is **Vlaams minister Pascal Smet** verbaasd dat niemand vragen heeft gesteld bij een eventuele verhuis van de VRT naar Vlaanderen. Hij concludeert hieruit dat alle aanwezigen erop vertrouwen dat het dossier goed wordt afgerond. Vlaams minister Ingrid Lieten zal alle vragen met betrekking tot de VRT beantwoorden in het Vlaams Parlement waardoor er meer duidelijkheid komt over de toekomst van de VRT. Het is in ieder geval de bedoeling van de Vlaamse Regering dat de VRT in Brussel blijft. De medewerking van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is hiervoor zeker nodig. Vlaanderen mag Brussel niet loslaten, dus de VRT naar Vlaanderen verhuizen zou een foute beslissing zijn, ook omdat er in Brussel veel buitenlandse journalisten verblijven. Het is logisch dat de VRT moet nadenken over haar toekomst en een groter gebouw is zeker wenselijk.

Muntpunt is heel belangrijk in het beleid dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC samen voeren. De minister heeft het hele dossier mee helpen opstarten toen hij nog VGC-collegelid was.

Tijdens de vergadering van de Samenwerkingscommissie wil hij niet verder ingaan op vragen met betrekking tot het personeelsbeleid, wat een VGC-aangelegenheid is. Hij hoopt dat alles snel opgelost zal worden. De Vlaamse Regering helpt wel mee en geeft eventueel advies, maar dan achter de schermen. Het is aan de VGC om personeelsproblemen op te lossen.

Vlaams minister Pascal Smet herhaalt wat hij al in het Vlaams Parlement heeft gezegd, namelijk dat de Vlaamse Gemeenschap als dusdanig geen bevoegdheid heeft over de naleving van de taalwetgeving in Brussel. Men zou dit eventueel ter sprake kunnen brengen op het Federale overlegcomité, maar in de gegeven situatie is het aan de Nederlandstalige ministers in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om hierover te waken.

Toch heeft de minister het initiatief genomen om alle Brusselse burgemeesters aan te schrijven om extra te benadrukken dat ze een beroep kunnen doen op werkzaamheden van het Huis van het Nederlands. Hij heeft welgeteld van 1 burgemeester antwoord gekregen, namelijk van Olivier Maingain, die liet weten dat de minister niets te maken had met beslissingen genomen door de gemeenten. Er zijn wel een aantal gemeenten die ondertussen contact hebben opgenomen met het Huis van het Nederlands. Bovendien is het ook de verantwoordelijkheid van de Nederlandstalige schepenen om de naleving van de taalwetgeving in hun gemeente in het oog te houden.

Er zijn inderdaad ook nog andere gewestelijke instanties zoals bv. de MIVB waar de kennis van het Nederlands van de werknemers beperkt is, maar hiervoor heeft de Vlaamse Gemeenschap ook projecten opgestart.

Vlaams minister Pascal Smet heeft in zijn beleidsbrief niet de indruk willen wekken dat de Vlaamse Regering alle problemen ineens kan oplossen.

Niemand kan ontkennen dat het aantal Brusselaars dat Nederlands kent, stijgt. Vooral de jongere generatie spreekt vaker Nederlands en bij hen is er ook meer de wil om dat te doen. Natuurlijk zijn er nog veel kinderen die enkel op school Nederlands horen en spreken, maar de minister denkt dat het aantal Nederlandstaligen positief zal evolueren. Dit zal niet van een leien dakje lopen, maar nog veel werk vergen.

Met betrekking tot de naleving van de taalwetgeving, doet de Vlaamse Gemeenschap wat ze kan, maar momenteel is dit het maximum. Meer kan niet.

Met betrekking tot de subsidies voor sociaal-culturele projecten heeft de Vlaamse Regering een gids uitgegeven waarin alle voorwaarden en regels zijn opgenomen.

Vlaams minister Pascal Smet wil niet teveel ingaan op welzijn, armoede en woonzorgzones omdat dit bevoegdheden zijn van andere Vlaamse ministers. Hij stelt voor Vlaams minister Jo Vandeurzen ook eens uit te nodigen in de Samenwerkingscommissie. De Staten-Generaal wordt wel met alle bevoegde ministers van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC samen gecoördineerd.

Bovendien worden de woonzorgengagements zeker uitgevoerd.

Enkele parlementsleden hadden het in hun tussenkomst over armoede. Vlaams minister Pascal Smet benadrukt dat hij als coördinerend minister voor Brussel de armoede niet zal kunnen oplossen. Politici moeten ook niet de indruk geven dat ze dingen kunnen doen, die ze eigenlijk niet kunnen doen. Deze voorstelling was vooral in het verleden een groot politiek probleem. De hoofdverantwoordelijke voor het oplossen van de Brusselse armoedeproblematiek is nog steeds de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de gemeenten.

De begroting van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bedraagt 3,5 miljard euro. Wanneer men alles optelt investeert de Vlaamse Gemeenschap jaarlijks 1 miljard euro extra in Brussel. Men kan dus in geen geval zeggen dat de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt. In Vlaanderen zijn er eveneens steden die dezelfde problematiek als Brussel kennen. Brussel heeft wel een laboratoriumfunctie, maar de onderwijsproblematiek is ondertussen ook al in enkele andere grootsteden merkbaar. De situatie is in Brussel wel meer uitgesproken en complexer, maar de problematiek is zowel in Brussel als in Antwerpen en Gent hetzelfde.

De Vlaamse Gemeenschap kan de Brusselse armoedeproblematiek niet oplossen, maar ze kan wel een steentje bijdragen tot een oplossing.

De Vlaamse minister is een aanhanger van het principe van Jean Jarret “*aller à l’idéal, mais comprendre le réel*” en hij vindt dat dit zeker van toepassing is op Brussel. Er is een gegeven context in Brussel met zowel de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Cocof, de VGC, de BICO, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de gemeenten en OCMW’s als actor.

Wanneer men naar de rest van de wereld kijkt, blijkt dat de burgemeesters in hun stad de regiefunctie opnemen. De overige partners volgen deze regisseur. Dergelijk systeem heeft men volgens de spreker ook nodig in Brussel. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moet de regierol opnemen en de hele Vlaamse Regering is hiermee akkoord gegaan. Ook al is het Brussels Hoofdstedelijk Gewest niet bevoegd voor onderwijs en kinderopvang, toch moet ze de coördinatiefunctie hiervoor opnemen.

Tot op heden is de taskforce Onderwijs nog maar 2 keer samengekomen. De 2de keer was geen groot succes. Het is bovendien heel moeilijk om van de Franse Gemeenschap cijfergegevens te krijgen. Het is dus aangewezen dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een Masterplan Onderwijs opstelt. De Vlaamse minister hoopt dat dit er komt.

In 2010 en 2011 heeft de Vlaamse Regering reeds 32 miljoen euro extra voorzien voor capaciteitsuitbreiding. 20 miljoen euro is ter beschikking van Brussel gesteld. Deze beslissing is niet van een leien dakje gelopen binnen de Vlaamse Regering.

In tegenstelling tot mevrouw Ann Brusseel betreurt de spreker dat de Franse Gemeenschap bij het Grondwettelijk Hof gevraagd heeft de voorrangregel voor Nederlandstaligen te vernietigen.

Wanneer men extra investeert in scholen, moet men volgens de spreker ook investeren in de kwaliteit van het onderwijs.

Brussel is de enige stad in de wereld die een minderheidsgroep heeft met eigen onderwijsinstellingen, waarbij deze minderheid eveneens een minderheid vormt binnen haar eigen onderwijsinstellingen. Het is dus niet zo evident anderstalige kinderen Nederlands aan te leren in deze onderwijsinstellingen. Dit gaat volgens de minister niet meer lukken zonder te investeren in kwaliteit en andere lesmethodes. Mevrouw Bianca Debaets heeft hier terecht op gewezen.

De minister benadrukt ook dat hij zich niet mag uitspreken over pedagogie en didactiek.

Net zoals mevrouw Bianca Debaets verwacht de minister veel van de nieuwe experimenten die uitgevoerd zullen worden in Brussel, Antwerpen en Gent. Hij heeft bovendien de indruk dat er, zeker in Brussel, een fundamenteel probleem is in de manier waarop in het basisonderwijs wordt onderwezen. Men vertrekt teveel van een Vlaams onderwijsmodel dat geschikt is voor kleinere gemeenten en steden in Vlaanderen, maar dat niet aangepast is aan onderwijs in grootsteden.

Er werden al veel onderzoeken gedaan naar onderwijs in grootsteden, maar tot op heden heeft men nog geen nieuw onderwijsmodel voorgesteld. De minister is nu tevreden dat hij samen met de onderwijsverstrekkers beslist heeft hieraan te werken. Hij benadrukt dat de eindtermen zeker niet verlaagd zullen worden. De eindtermen voor de Brusselse en Vlaamse kinderen blijven dezelfde. Alleen de manier waarop ze bereikt worden, zal anders zijn. De minister is daar echt van overtuigd en hij hoopt dat dit nieuwe model binnen 3 jaar klaar zal zijn.

Met betrekking tot de secundaire scholen is de minister verheugd dat CLIL in de Brusselse scholen ingevoerd kan worden.

Uit de talennota van de Vlaamse Regering blijkt dat men dstringenter gaat worden over de kennis van het Nederlands. Op de leeftijd van 6 en 12 jaar zal er een screening gebeuren om de kennis van de leerlingen te objectiveren. Nadien is men verplicht om remediërend op te treden en om zelfs na de lessen extra lessen Nederlands te geven. Kinderen in het Nederlandstalig onderwijs moeten de Nederlandse taal goed onder de knie hebben. Momenteel hebben teveel kinderen een achterstand omdat ze het Nederlands niet goed beheersen. In de toekomst zal er beter omgegaan worden met de thuistaal van de kinderen om hen op een betere manier het Nederlands aan te leren.

Vervolgens wil de minister de mythe: kwaliteitsvol onderwijs kan enkel gegarandeerd worden door kleine klassen, doorprikken. Er is geen enkel wetenschappelijk onderzoek dat aantoonde dat de grootte van de klas determinerend is voor de kwaliteit van het onderwijs. Dit geldt wel voor het welbevinden in het kleuteronderwijs. De minister pleit zeker niet voor grote klassen.

De Vlaamse Regering gaat 49 miljoen euro investeren in de omkadering van het basisonderwijs waardoor kleinere klassen mogelijk worden.

Daarnaast zegt Vlaams minister Smet dat zowel de VGC als de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid moet opnemen en niet doorschuiven. Er is zelfs af en toe wantrouwen tussen de 2 overheden, vaak ook omwille van de huidige politieke situatie. De minister wil dit zeker overstijgen. In het toekomstige kerntakendebat moeten de politici zich niet laten leiden door toevallige meerderheden van vandaag, maar men moet de vraag stellen of de huidige taakverdeling tussen de Vlaamse Gemeenschap en VGC adequaat is en in het belang van de Nederlandstalige Brusselaars. Bij het kerntakendebat moet de focus liggen op betere samenwerking. De minister pleit ervoor dit debat op een volwassen manier aan te pakken.

Met betrekking tot de Brusselnorm is binnen de Vlaamse Regering afgesproken dat er hierover voor de zomer gedebatteerd zal worden in de bevoegde commissie.

Ook voor de logo's zullen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap samenwerken. Misschien moet nagegaan worden of hier geen taak voor Muntpunt weggelegd is.

Ten slotte betreurt de minister dat de Brusselse gemeenten zo weinig gebruik maken van de mogelijkheden die Vlaamse decreten bieden. Hij zal dit samen met het VGC-College bespreken zodat de Nederlandstalige schepenen op de juiste manier ondersteund kunnen worden.

VGC-raadslid Els Ampe begint haar wederwoord met volgende citaten van Phil Bosmans: "Begin nooit de dag met de scherven van gister" en "Je kan geen pad samen betreden als je scherven in het rond gooit".

Vlaams minister Pascal Smet heeft gelijk waar hij opmerkt dat de Franse Gemeenschap in gebreke blijft bij het communiceren van cijfergegevens. Brussel heeft inderdaad een ingewikkelde structuur, maar die is er ook in Vlaanderen, namelijk gemeenten, OCMW's, politiezones, provincies,... Er is dus sprake van eenzelfde problematiek. In Brussel zal gewerkt moeten worden aan een interne Brusselse stadshervorming.

Brussel heeft momenteel een groot logistiek probleem. De kinderen die reeds geboren zijn hebben recht op onderwijs terwijl nog gewacht wordt op het Masterplan van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Vlaams minister Pascal Smet benadrukt dat hij daar niet op wacht en dat hij zijn beleid verder blijft voeren in huidige lijn. Hij vindt het wel belangrijk dat het beleid gecoördineerd wordt uitgevoerd.

Mevrouw Els Ampe betreurt dat ze nog geen antwoord heeft gekregen over de financiering van de 4.000 extra plaatsen. Ze hoopt dat de minister in de komende maanden hiervoor een budget zal vrijmaken.

Het is uiteraard waar dat Vlaams minister Pascal Smet de armoede in Brussel niet kan oplossen, maar **mevrouw Elke Van den Brandt** hoopt uit de grond van haar hart dat de minister wel meewerkt aan een oplossing voor dit schrijnend probleem. Armoede uit de weg ruimen is de bevoegdheid van iedere minister in iedere regering en van alle overheden. Waarom is er niets te vinden in de Beleidsbrief Brussel over de bijdrage van de Vlaamse minister aan het remediëren van de armoedeproblematiek?

Vlaams minister Pascal Smet antwoordt dat binnen de Vlaamse Regering afgesproken werd dat minister Ingrid Lieten de coördinatie van de armoedeproblematiek niet alleen voor Vlaanderen, maar ook voor Brussel op zich neemt.

Via het bevoegdheidsdomein onderwijs wordt er bovendien reeds gewerkt aan deze problematiek.

Mevrouw Elke Van den Brandt stelt haar vragen over het oplossen van armoede aan iedere minister, maar ze kan zich niet tevreden stellen met het antwoord van Vlaams minister Pascal Smet.

In zijn tussenkomst verwijst de minister naar de regierol van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzake onderwijs. De spreker hoopt in geen geval dat nu het Brussels Hoofd-

stedelijk Gewest schuldig is aan de onderwijsproblematiek. Onderwijs is bovendien geen gewestbevoegdheid en behoort dus toe aan de 2 Gemeenschappen.

Vlaams minister Pascal Smet vraagt of mevrouw Elke Van den Brandt wel goed geluisterd heeft naar zijn tussenkomst. Hij vindt het ergerlijk dat mevrouw Elke Van den Brandt oppert dat hij de schuld bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest legt. Uiteraard zijn de 2 Gemeenschappen voor onderwijs bevoegd. Hij vindt zelfs dat de Franse Gemeenschap meer moet doen.

Het is volgens **mevrouw Elke Van den Brandt** een potentieel risico om de regierol bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te leggen. Als het Brussels Hoofdstedelijk Gewest deze regierol niet opneemt, vreest de spreker dat er geen capaciteitsuitbreiding komt. Ze hoopt dat ze zich hierin vergist.

Ook benadrukt ze dat de Vlaamse en Franse Gemeenschap samen tot een masterplan moeten komen, want onderwijs is een gemeenschapsbevoegdheid. Als de minister wil dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd wordt voor onderwijs, zal dit, volgens mevrouw Elke Van den Brandt, via een staatsvorming geregeld moeten worden.

Volgens **Vlaams minister Pascal Smet** zou dat het domste zijn dat men kan doen.

Mevrouw Elke Van den Brandt benadrukt dat zolang onderwijs een gemeenschapsbevoegdheid is, de 2 Gemeenschappen hun verantwoordelijkheid moeten opnemen voor het creëren van plaatsen. Het aantal kinderen neemt bovendien toe in Brussel waardoor er meer geld voorzien moet worden voor onderwijs, kinderopvang enz..

Vlaams minister Pascal Smet werkt met een veel te klein budget. De Vlaamse overheid voorziet veel te weinig geld voor onderwijs en daar knelt het schoentje.

Als de minister meer geld vraagt voor onderwijs, zal hij in het Vlaams Parlement zeker de steun krijgen van Groen.

Dit verwondert **Vlaamse minister Pascal Smet** want Groen pleit in het Vlaams Parlement voor extra besparingen. Besparen mag dus niet op alle domeinen, waar moet er dan wel bespaard worden?

Bovendien is het hoofdprobleem binnen onderwijs momenteel niet het financiële aspect.

Mevrouw Elke Van Den Brandt vraagt of ze haar tussenkomst zonder onderbrekingen mag verderzetten. Ze benadrukt dat er wel degelijk een overzicht bestaat van de noden aan capaciteitsuitbreiding. Er is een kadaster gemaakt van alle beschikbare bouwgronden die nu al ingeschreven staan voor de bouw van scholen. Er zijn genoeg bouwgronden, dus ook genoeg mogelijkheden. Er zijn bovendien ook genoeg plannen. Het enige wat er nu nog nodig is, zijn de financiële middelen, die van de Vlaamse Regering moeten komen.

Het VGC-raadslid vindt eveneens dat men erover moet waken dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest haar boekje niet te buiten gaat.

Het recht op onderwijs staat zowel in de Grondwet als in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Dit recht op onderwijs komt in het gedrang.

Peter Adriaenssens, ooit uitgeroepen tot de grootste Belg, zegt dat maximum 12-15 kinderen per klas het ideale aantal is. Er is bovendien ook het Amerikaanse STAR-onderzoek dat verduidelijkt hoe minder kinderen in een klas, hoe beter de kwaliteit. Zeggen dat kleinere klassen niet goed is voor de kwaliteit is ingaan tegen een heel harde realiteit. De minister beledigt hiermee ook de leerkrachten.

Ten slotte wil de spreker verduidelijken dat door tijd te besteden aan de andere taal dan het Nederlands, men het Nederlands niet verzwakt, integendeel. Taalcapaciteiten van leerlingen stimuleren door onder meer de moedertaal te respecteren en een plaats te geven in de lessen, zal ook positief zijn voor de bevordering van het Nederlands.

Mevrouw Elke Van den Brandt is blij dat CLIL in het secundair onderwijs mogelijk gemaakt wordt, maar meertaligheid begint in de eerste kleuterklas. Vanaf het begin moet er voor de kinderen een taalbeleid ontwikkeld worden op maat van Brussel.

Vlaams parlementslid Ann Brusseel sluit zich aan bij VGC-raadslid Elke Van den Brandt want de bevoegdheidsverdeling moet gerespecteerd worden.

Het discours dat de Nederlandstaligen een minderheid vormen binnen de Nederlandstalige onderwijsinstellingen komt uit het verleden, waar men zich in België dringend los moet van maken. Het is beter om naar de toekomst te kijken.

Zich baseren op talentellingen of het kiezen van een taal is onnodig. Er moet ingezet worden op een zo groot mogelijk aantal Nederlandskundigen. De spreker is niet geïnteresseerd in de subnationaliteit, maar wel in goed onderwijs. De vrijheid van onderwijskeuze is heel belangrijk. Als ouders kiezen voor Nederlandstalig onderwijs, moet de overheid zorgen dat deze plaatsen beschikbaar zijn. Men moet blij zijn dat ouders kiezen voor Nederlandstalig onderwijs. Er zullen op termijn meer Nederlandskundigen wonen in de hoofdstad. In het verleden telde de hoofdstad immers veel meer Nederlandskundigen.

Mevrouw Ann Brusseel heeft niet beweerd dat minister Pascal Smet aan didactiek moet doen. Ze wou alleen horen hoe, met welke middelen en welk plan de minister werk gaat maken van de pedagogische vernieuwing. Er lopen momenteel experimenten en men moet voor de reële implementatie 3 jaar rekenen. Drie jaar geleden werd dit probleem al aangekaart. Dus vooraleer er daadwerkelijk een verandering komt, is men 6 jaar verder. Dit betreurt de spreker, maar als de minister streeft naar een grondige en moderne aanpak die rekening houdt met de noden van de samenleving in de 21ste eeuw, een aanpak die pleit voor verdraagzaamheid en openheid, zal hij de steun krijgen van het Vlaams parlementslid.

De verslaggevers,

Carla DEJONGHE

Fouad AHIDAR

Ann BRUSSEEL

Paul DELVA

De voorzitter,

Jean-Luc VANRAES